

РЕШЕНИЕ

№ 2961

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 03.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6245** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 ЗУТ във вр. чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на К. С. Д., П. И. М. – З. и Е. И. Д. срещу Заповед № РСР23-РА50-69/22.05.2023г. на главния архитект на р-н С., СО, с която е одобрен проект за изменение на плана за регулация (ПУП – ИПР) за УПИ VI-444 и УПИ V-445, м. „О. – М.“, кв. 174 по плана на [населено място], р-н С., СО.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушения на процесуалните правила, липса на мотиви и нарушения на материалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателките се представляват от адв. А., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото.

Ответникът – гл.архитект на р-н С., СО за съдебно заседание редовно призован, не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна А. Б. Г. се явява лично и моли за отхвърляне на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

От доказателствата по делото се установява, че К. С. Д., П. И. М. – З. и Е. И. Д. са собственици на дворно място от 322 кв.м., съставляващо парцел V (УПИ V – 445) в

кв. 174 по плана на [населено място], съгласно н.а. № 185, том IX, дело 1186/1978г.

Видно от н.а.№ 54, том I, рег. № 00481, дело № 48/2000г. А. Б. Г. на S дворно място, цялото от 299 кв.м. съставляващо УПИ VI-444, кв. 174 по плана на [населено място]. Същият имот е съседен на имота на жалбоподателките УПИ V – 445 с обща странична граница.

С Решение № I-32-8 от 25.04.2012г. по гр. д. 2514/2011г. на 32 с-в, СРС, в производство по чл. 53, ал. 2 от ЗКИР е установено между К. С. Д., П. И. М. – З. и Е. И. Д., от една страна и А. Б. Г. от друга страна, върнатата имотна граница между УПИ VI-444 и УПИ V-445. Същата е посочена в съдебното решение чрез препращане – зелена линия, означена с индекси 1 и 2 на комбинирана скица на вещото лице В. Д.. Съдебното решение е потвърдено с Решение от 25.03.2013г. по гр. д. № 11491/2012г. на СГС.

Във връзка с цитираните съдебни решения със заявление № РСР19-ГР00-29/26.11.2019г. А. Б. Г. е иницирал производство за изменение на плана за регулация между двата имота. Със заповед № РСР19-РА50-48/18.12.2019г. гл. архитект на р-н С., СО е допуснал изработването на проект за изменение на ПР на м. „О. – М.“, кв. 174, УПИ VI-444 и УПИ V-445, имоти с кад. ид. 68134.510.5067 и 68134.510.5050.

Изготвен е проект, който е разгледан от РЕСУТ при р-н С.. С решение по т. 1 от Протокол № 6/19.04.2023г. е предложено на гл. архитект на р-н С., СО да издаде заповед за одобряване на ПУП – ИПР за УПИ VI-444 и УПИ V-445, кв. 174 по плана на [населено място]. Решението е мотивирано с Определение № 1492/21.02.2020г. по адм. д. № 984/2020г. на АССГ, потвърдено с Определение № 8425/26.06.2020г. по адм. д. 5911/2020г. на ВАС.

Постановена е оспорената Заповед № РСР 23-РА50-69/22.05.2023г. от главния архитект на р-н С., СО, с която е одобрен проект за изменение на плана за регулация (ПУП – ИПР) за УПИ VI-444 и УПИ V-445, м. „О. – М.“, кв. 174 по плана на [населено място], р-н С., СО. Заповедта е мотивирана с горесцитираните съдебни актове на СРС, СГС и АССГ и с обстоятелството, че заявлението за изменение на ПУП е в едногодишния срок по § 86 от ПЗР на ЗИДЗУТ. За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е изслушана и приета съдебно техническа експертиза (СТЕ), която съдът кредитира изцяло. Според заключението на в.л. С. К. новопроектираната регулационна граница, одобрена с процесната заповед (показана със зелен цвят на скицата на л.10 по делото) отговаря на определената имотна граница по съдебно решение по гр.дело №2514 от 2011 година 32 състав и техническата експертиза по него - по точки 1-2 на комбинираната скица на в.лице, преподписана от съда (л. 70 по делото). Тази граница е показана със зелен цвят на скица - Приложение 1 към СТЕ и съвпада в рамките на допустимата по ЗКИР точност с границата между имотите по действащата кадастрална карта, одобрена със РД-18-5 3 от 23.11.2011 г. и изменена със Заповед 18-7869 от 20.09.2018 г.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, доколкото по делото няма данни за датата на съобщаването за издадения административен акт, а видно от положените подписи с дата на заявление от 15.06.2023г., съдът прави извод, че това е най-раната дата на която оспорващата К. Д. се е запознала със Заповед № РСР 23-РА50-69/22.05.2023г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 27.06.2023г. поради което съдът

приема, че същата е в срок. Жалбата е подадена от заинтересувани лица по см. на чл. 131, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен за това административен орган – гл. архитект на СО. Съгласно § 1, ал. 3 ДР на ЗУТ „кметът на общината може да предостави свои функции по този закон на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската (районната) администрация“. В случая правомощието на кмета на СО е делегирано на главния архитект на р-н С., СО въз основа на заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г. на кмета на Столична община, изменена и допълнена със заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021, служебно известни на съда.

Оспорваната заповед е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Заповедта е и мотивирана, като мотивите се споделят от настоящият съдебен състав. От формална гледна точка е изпълнена и предписаната в закона специална процедура. Съдът не констатира в хода на административното производство да са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените. Съществено е това процесуално нарушение, което ако не е било извършено, то крайния резултат би бил друг. Спазен е и едногодишният срок по § 86 от ПЗР ЗИД ЗУТ (ДВ, бр. 16 от 23.02.2021 г.), предвид, че проектът за изменение на ПЗР за двата имота УПИ VI-444 и УПИ V-445 е внесен на 27.08.2021г. със вх. № РСР19-ГР00-29-(22).

По приложението на материалния закон съдът съобрази следното:

Като правно основание за постановяване на оспорената заповед е посочен чл. 134, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Съгласно сочената разпоредба влезлите в сила подробни устройствени планове могат да се изменят при изменение на кадастрален план или при одобряване или изменение на кадастрална карта в урегулирана територия имотните граници на поземлените имоти не съвпадат с регулационните или е установена непълнота или грешка в кадастралната карта, използвана като основа за изработване на подробен устройствен план.

От доказателствата по делото се установява, че с решение по гр.дело №2514 от 2011 година на 32 състав на СРС (л. 101-103 по делото) е установено къде точно се намира раницата между двата имота УПИ VI-444 и УПИ V-445, (имоти с кад. ид. 68134.510.5067 и 68134.510.5050.). В съдебното решение е постановено, че е налице грешка в кадастралната основа на регулационния план от 1996 година по отношение на границата между двата процесии имота. Вярната имотна граница е определена от вещото лице Д. по контура на точки 1-2. Следователно налице е последната хипотеза на материалноправната норма.

Според заключението на приетата по делото СТЕ новопроектираната регулационна граница отговаря на определената имотна граница по съдебно решение по гр.дело №2514 от 2011 година 32 състав и техническата експертиза по него - по точки 1-2 на комбинираната скица на в.лице, преподписана от съда (л. 70 по делото). Последното е необходимо и достатъчно за да бъде установена материалната законосъобразност на оспореният акт. Това е така, защото на първо място между страните по гр.дело № 2514 от 2011г. на СРС е съдебно установено действителното правно положение. Пределите на силата на присъдено нещо на решението по гр.дело №2514 от 2011г. се разпростира както между К. С. Д., П. И. М. – З. и Е. И. Д., от една страна и от друга А. Б. Г., така и по отношение на администрацията, отговаряща за устройството на

територията. В този смисъл с оспорената Заповед № РСР23-РА50-69/22.05.2023г. е налице изпълнение на съдебно решение. Така административният орган при условията на обвързана компетентност е бил длъжен да съобрази съдебният акт.

Според СТЕ, действащата кадастрална карта за района, в който попадат процесите по делото имоти е одобрена със Заповед № РД-18-53 от 23.11.2011г., като за имотите на страните КККР е изменяна със Заповед № 18-7869 от 20.09.2018 г. След последното изменение на КККР имотът на жалбоподателките е с ПИ с идентификатор 68134.510.5050 с площ от 315 кв.м., а имотът на заинтересованата страна е ПИ с идентификатор 68134.510.5067 с площ от 308 кв.м. Скица на имота на заинтересованата страна по действащата КККР е приложена на л.41- гръб по делото.

Лицата на двата имота по ул. Копринарска по некоригирания план от 1996 г. графично измерени от плана са 14.50 за ПИ 445 и 14.50 за ПИ 444. За този план също няма уреждане на сметки по регулация. При изработването на регулационния план от 1996 година (л.164 по делото) изменението на кадастралната основа със съдебното решение от 2012 г. не е било факт, поради което регулационната граница между двата имота е предвидена да мине по нанесената в кадастралната основа на плана граница между имотите (некоригирана).

В първоначалния вариант на КККР от 2011 година границата между имотите не е била съответствие с влязлото в сила на 8.05.2013 г. съдебно решение и лицето на имот 444 е било нанесено с дължина 14 м. В действащата към момента кадастрална карта (с последното изменение от 2018г.) лицата между двата имота са: за ПИ 445 (сега ПИ 68134.510.5050) лицето по [улица] м. (графично измерено), а на ПИ 444 (сега 68134.510.5067) лицето по [улица] м.

Обжалваната заповед предвижда регулационната граница да бъде в съответствие и с това последно изменение на КККР от 2018г., което е съобразено с изместената граница в кадастралната основа на регулационния план от 1977г. и с влязлото в сила на 08.05.2013г. съдебно решение по гр.дело 12514/2011г.

Така ирелевантна за случая е претенцията за разликата в кадастрална карта за района, в който попадат процесите по делото имоти и действителното фактическо положение. Според СТЕ направените на място измервания се установява, че лицето на жалбоподателките по [улица] м., а лицето на заинтересованата страна е 11.68 м., докато лицата на имотите по действащата КККР графично измерени са съответно 15.45 м. и 12.71 м. Последното съответствало в рамките на допустимата по ЗКИР точност с границата между имотите по действащата кадастрална карта, одобрена със РД-18-53 от 23.11.2011 г. и изменена със Заповед 18-7869 от 20.09.2018 г.

Преди всичко следва да бъде повторено, че обективно със Заповед № РСР23-РА50-69/22.05.2023г. се привежда в изпълнение съдебно решение и всяко разминаване с последното влече незаконосъобразност на административния акт. На следващо място следва да бъде посочено, че по реда на ЗКИР не се създават права, а се констатира такива. КККР следва да отговарят на условията за вярност и актуалност. В случай на разминаване с действителното правно положение КККР подлежи на изменения по съответният ред, в чието производство се обсъжда въпроса за точността на нанесените в кадастралната карта поземлени имоти и допустимите грешки.

Предвид изложеното, съдът намира, че Заповед № РСР23-РА50-69/22.05.2023г. на главния архитект на р-н С., СО е постановена при правилно приложение на материалния закон и липса на основания за нейната отмяна. Подадената от К. С. Д., П.

И. М. – З. и Е. И. Д. жалба, катто неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорващите следва да бъдат осъдени да заплатят сторените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28 състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. Д., П. И. М. – З. и Е. И. Д. срещу Заповед № РСР23-РА50-69/22.05.2023г. на главния архитект на р-н С., СО, с която е одобрен проект за изменение на плана за регулация (ПУП – ИПР) за УПИ VI-444 и УПИ V-445, м. „О. – М.“, кв. 174 по плана на [населено място], р-н С., СО, като неоснователна.

ОСЪЖДА К. С. Д., П. И. М. – З. и Е. И. Д. от [населено място] да заплатят на Столична община сумата от 100 (сто) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 дневен срок от получаването му.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: